

LASZLÓ IBOLYA

Béke

Mint vert sereg
a fellegek
gyáván futnak amott.
Félik tán a napot?

A hegy mögül
visszadördül
haragjuk ostora,
s már süt a nap,
mintha vihar
nem lett volna soha.

Vizes levél,
himbál a szél,
szivárvány pántlikáz.
Alkonyi gyászt
hord homlokán
most mind megannyi ház!

Piros a gyász,
fészkére száll
a tűzszárnyú madár.
... Nyár van ma még,
holnapra már
megőszül a határ...

Alma pirul,
s az udvaron
nagy üstbé szilva fő,
Nevet a víg
gyermeksereg,
éhesen lebzselő.

Amíg anyánk
vizet húz fel,
meglopjuk kincseit,
szájunk szögén
a bűn jele
arcán mosolyt derít.

Míg várja őt
a sok köcsög,
kenyeret szeg nekünk
és megtelik
áldott szíve
azon, hogy nevetünk.

Mert ágyba megy
az öt gyerek,
csend lesz az udvaron.
Eljő az est
és véle jön
el a hús nyugalom.

Sokáig ég
a lámpa künn,
tudom, ha végezett,
benéz hozzánk
és elveszi
tőlünk a kenyeret.

Az álomig
majszolt kenyér
megnyugszik tenyerén
és ragyogóbb,
mint minden fény
két szemében a fény.

Sok telt köcsög
meg sorba áll
és úgy köszön neki.
Az éjfél
— barna lepke — száll.
Ablakunkat veri.

A friss lekvár
még mosolyog,
mikor levetkezik,
de mielőtt
lámpát oltna,
reánk mosolyt terít.

Ágyba búvik...
az éjszaka
most jó csak igazán!
Úgy tűnik,
minden oly nyugodt:
velünk van jó anyánk.